

Předvánoční schůzka

Při zpáteční cestě vlakem z Brna vzala iniciativu do svých rukou a poslala Tomášovi esemesku, kdy spolu tedy navštíví divadlo, jak jí Tomáš nabízel. Odpověď byla vstřícná a zábavně koketní: „*Půjdeme, já se na vás budu dívat.*“ Bylo zřejmé, že ho divadlo nezajímá a Martinu vlastně taky moc ne, a proto navrhl: „*Já budu stejně unavená, pojďme raději do restaurace.*“

Byl poslední pátek před Vánoci a ulicemi se valili štvanci s napěchovanými taškami. Drobně mžilo a Martina si uvědomovala, jak se těší.

Tomáš si objednal polévku a čaj, ona velké jídlo a víno, na které on ale postupně přešel také.

Velmi rychle začal vyprávět, jak se v létě ve Vídni pohádal se svojí devětadvacetiletou dcerou Kamilou. Barvitě a vtipně líčil, jak Kamila v reakci na konflikt odjela do Prahy, a že měl stejný pocit, jako když ho opustí milenka. A hned se zděsil: „My se vůbec neznáme a já vám vyprávím takové intimnosti!“

Martinu ovládl pocit, že si vzájemně rozumí a jsou si blízcí. Když Tomáš pokračoval líčením reakce své bývalé ženy na Kamilin útěk, připadal jí dojemný a chlapecky bezbranný: „Tamara se mě vůbec nezastala, ačkoliv to nebyla moje chyba.“

„A jak dlouho jste rozvedený?“

„Dlouho,“ odpověděl neurčitě Tomáš: „Vedu takovou divnou existenci.“

Byla ráda, že sám načal téma, ke kterému ho chtěla nenápadně zavést: „Umím si váš život představit.“

„To si nejsem jistý.“

„Můžu hádat?“

„Samozřejmě.“

Sebevědomě a s jistou ironií fabulovala, že je to smutná vegetace, při níž si energii vybíjí především psaním. Že ho baví být starým mládencem, melancholikem, esejistou, nočním pražským chodcem.

Tomáš se smál: „V tom portrétu jste zapomněla na důležitý detail...“

Čekala významnou informaci.

„Že si kladu každý den otázku, v kolik hodin zajdu do sauny.“

Následně mluví o knížkách, které mají rádi. Ve všem se shodnou, stejně jako v hudbě a filmech. Tomáš je okouzlující a navíc se jí permanentně dvoří, několikrát zopakuje, jak je krásná. To se Martině líbí, protože od manžela už několik let poslouchá, jak tloustne a přibývají jí vrásky.

Po večeři Tomáš doprovodil Martinu na zastávku tramvaje, kde se pokusil o neohrabaný polibek.

Martina od něj odskočila: „Možná vypadám, že flirtuju, ale není to pravda... Omlouvám se za nedorozumění...“

Tomáš jako by neslyšel: „Nechcete někde pokračovat?“

„Ne, už musím jet, zítra odlétám prvním letadlem.“

Zase si ji vyfotografoval.

V tramvaji se Martina sama sobě směla, samozřejmě, že flirtovala. A tak strašně ji to s ním bavilo, možná měla přece jenom jít ještě na jednu skleničku. Myslí na jeho modré pomněnkové oči a ústa, která tak příjemně zavadila o její. Uvědomuje si, že ji vlastně fyzicky přitahuje.

Ráno na letišti si vygooglovala dceru Kamilu, působící v neziskovce s velkolepým názvem „Zachraňme planetu“. Z profilové fotografie na ni koukala Tomášova kopie, modré oči, široký úsměv, stejný pršák, kulatý obličej, rámovaný černými vlasy. Bývalou manželku Tamaru našla na stránce nemocnice, kde pracovala jako anestezioložka. Z portrétní fotky, kde měla nedůtklivý úsměv, bohužel Martina nemohla posoudit Tamařinu postavu, ale zdálo se jí podle širokých tváří, že má kila navíc. Ačkoliv byly stejný ročník narození, Tamara jí připadala starší, a Martina si ironicky pomyslela, že bývalá manželka si barví vlasy henou doma.

Vánoce 2013

V Paříži Martinu čekal vánoční stromek a neutěšené manželství. Před rodinou se však snažila vytvořit iluzi šťastných svátků. S dětmi ozdobila miniaturní smrček, protože na větší nebylo v bytě místo. Věšela na stromeček lety již někud opelichané zlaté řetězy. Zdálo se jí, že je řetězy spojena s dětstvím, přivezla si je totiž do Paříže z Prahy, byly součástí sbírky poválečných ozdob po babičce. Z počítače pouštěla české koledy, které dojímaly jenom ji, děti je jako každý rok trpělivě snášely a už se ani nesnažily zjistit, co v překladu znamená Hej Mistře, vstaň bystře. Nakonec ale podlehly a u Půjdem spolu do Betléma se přidaly k veselému dudlaj dudlaj dudlaj dá. Z vyprávění o tradicích českých Vánoc je vždy fascinovala jediná věc – utrpení kapra,

jeho čekání v namačkané kádi, převoz v síťovce tramvají domů do vany (a to jste se dva dny nemyli?) a následná vražda za účasti celého rodinného kolektivu.

Štědrovečerní menu bylo repeticí toho, co se odjakživa servírovalo ve Philipповě buržoazní rodině: jako předkrm kachní játra, které nejl patnáctiletý Yann, a ústřice, které odmítá desetiletá Anna. Následovala všemi akceptovaná jehněčí kýta s fazolemi, zalitými omáčkou z teplého ořechového octu, v němž se předtím deset minut povařila máta. Po povinných sýrech přišlo na řadu takzvané čokoládové poleno.

Nikdo by samozřejmě nepozřel smaženého kapra s bramborovým salátem. Z cukroví, které první roky snaživě pekla, se dostalo jistého zdvořilého uznání pouze vanilkovým rohlíčkům. Jediným českým oblíbeným artefaktem byly prskavky, malý pyrotechnický zážitek, jež ve Francii kupodivu příliš neznají.

Dárky, tedy nové iPhony, si děti předem objednaly, takže nedošlo ke zklamání. Philippe nabyl kašmírový svetr a Martina lehce průhlednou halenku, u které ji hned napadlo, že by se mohla Tomášovi líbit. Protože na něj pořád myslela. Měla pocit, že se u nich doma ubytoval, jako by s nimi seděl permanentně u stolu a naslouchal, co si vyprávějí.

Na půlnoční vyrazila sama. Philippe nikdy nechápal, proč je tahle chvíle pro nevěřící Martinu tak důležitá. Na začátku jejich vztahu se mu snažila vysvětlit paradoxní situaci, že nejde o nic klerikálního. Vánoce, svátek narození Krista, byly za dob komunismu v ateistickém Československu

brány v první řadě jako přihlášení se k estetice a tradici země z dob prvorepublikové svobody. Ačkoliv jsou Češi v naprosté většině bezvěrci a neprošli ani základy katechismu, urputně trvali na barokně-rokokových zvyklostech, k nimž kromě jesliček a stromečku patří také chvíle religiozity, tedy zpěv Rybovy mše. Martina půlnoční mši kdysi strávila zmáčkuta davem v závěru hlavní lodi monumentálního malostranského chrámu svatého Mikuláše, kde se jí z barokní krásy vždy zatočila hlava.

Půlnoční mši ve Francii navštěvují jen věřící a možná proto během ní vládne v kostele temně vážná soustředěná nálada, a nikoliv slavnostní radost jako doma v Čechách. Nezpívají se dojemné a srdcervoucí lidové koledy, nevzlíná tu pohnutá atmosféra.

Martině by se tak chtělo přenést do magického kýče pražského chrámu! Seděla sice také v barokním svatostánku, jenomže pařížský kostel svatého Pavla se vyznačoval seriózním interiérem bez zářící pompéznosti. Jako by si jeho architekt zakázal emoci, rozkoš forem, nic tu není středoevropsky hravé, přezlacené, rozzářené a explodující. Jediná výhoda je, že se tady na rozdíl od Prahy topí.

Napadlo jí, v kterém pražském kostele se Tomáš asi nachází. Nakonec proniknul i do Martininy postele, když se snažila neúspěšně o sex s manželem, jenž na ni nalehl nejspíš v rámci štedrovečerního předsevzetí. Philippe se cítil povinen k ní, ona k němu, a nebylo z toho nic. Philippe se nevzrušil a zbyla jen trapnost. Dlouho nemohla usnout a představovala si, jaké by to bylo milovat se s Tomášem.

Následující dny strávila nad iVysíláním České televize, kde si v archivu našla několik desítek Tomášových pořadů

o architektuře, v nichž putoval po českých a středoevropských hradech a zámcích. Tomáš vyprávěl jejich historii roztomilým tónem, jako by se trochu styděl, ale zároveň vše bravurně a živě popisoval. Líbil se jí jeho šibalský úsměv a vtipné poznámky a byla ohromena Tomášovými neokonečnými znalostmi. Napadlo ji, že by tak ráda jezdila na výlety s ním!

O silvestrovské půlnoci si s Tomášem na dálku, aniž to tušil, připila. Měla pocit, že se díky němu vrací do života.

První den roku 2014 konečně došla esemeska s otázkou, kdy zase přiletí. A pak další, v níž padlo pozvání k němu domů na večeři. Tak rychle, vždyť se uvidí teprve potřetí? Možná nemá peníze na hospody, minule si dal jen polévku, napadá Martinu. Takže odpovídá, že by ji potěšilo, kdyby Tomáš přijal její pozvání a doprovodil ji do restaurace.

Odmítl. Ale ona byla stejně zvědavá, jak to u Tomáše vypadá, romantická část její duše si představovala bílý ubrus na stole, rozsvícené svíčky, nějakou přesolenou minutku a dobré víno. A praktické polovině Martininy duše se tato varianta postupně začala zdát lepší, přímočařejší, protože dospěla k přesvědčení, že má právo se s Tomášem vyspat. Říká si, nebude to ani téměř nevěra, s Philippem jsme erotiku stejně pohřbili. Navíc to jistě jejímu manželství i psychickému stavu prospěje, protože se už delší dobu obává, že sexuální abstinence u ní vede k jisté permanentní hysterii. Oba s Tomášem víme, co chceme, nepředstíráme žádné hry, pomyslí si. Když to podnikneme rychle, budeme aspoň vědět na čem jsme a nemusíme ztrácet čas chozením po restauracích.

Noc před odjezdem z Paříže se Martině dlouho nedařilo usnout. Radši se uchýlila na kanape do obývacího pokoje a přemýšlela, zda by schůzku neměla zrušit. Z ložnice slyšela Philippův kuřácký kašel a měla strach, že manželství definitivně zničí.

Na facebook vyvěsila v půl šesté ráno statut, že trpět nespavostí je hrozný úděl. Byla to zpráva pro Tomáše, aby omluvil kruhy pod očima a pochopil, že setkání bere vážně.

V letadle pospávala, pak se vrhla do kolotoče pražských pracovních schůzek spojených s filmem o Kunderovi a v šest konečně nasedla do tramvaje směr Hloubětín.

Hloubětín

Existují pasti, které jsou inteligentně nastraženy a oběť si jejich existenci neuvědomuje, a pak jsou ty, do nichž se padá dobrovolně.

Lehce sněžilo. Tomáš ji čekal na zastávce, zkrehlý a promáčený. Martina vystoupila z tramvaje a rozhlížela se překvapeně kolem, ač původem Pražanka, nikdy v té dělnické čtvrti nebyla.

„Víte, proč se jmenuje Hloubětín?“

„Ne. Něco se tu hloubilo?“ pokusila se o primitivní žert.

„Správně. Z hloubětínských lomů pocházela část kamenů na stavbu Karlova mostu a taky písek. A víte, jak ten písek přepravovali do Prahy?“

Zavrtěla hlavou.

„Na malých vozících tažených psy.“

„To je teda bomba,“ smála se Martina, „a nevadí vám bydlet tak daleko od centra?“

„Vám to připadá daleko? Ještě nikdo si nestěžoval.“

„Aha. Vy si takhle zvete ženy domů často?“

„Ano,“ odpověděl vesele, „musím si dávat pozor, aby se mi tam nepotkávaly.“

V žertu zachytila závan pravdy, které nehodlala věnovat pozornost, a pokračovala ve stejném tónu: „To je teda dobrodružný.“

„Jo, se mnou je to permanentní avantýra.“

Omšelý dům, zvlhlé dveře s oprýskanou barvou. Když stoupala po okopaném schodišti, cítila, že Tomáš sleduje její nohy a zadek, což on vzápětí potvrdil větou: „Máte v té sukni, ehm, moc hezké pozadí... ženy by měly nosit stále sukně...“

Tomášův stísněný útulek se podobal bytům z předrevolučních let a Martinu zalil pocit, že se ponořila do slastné studentské minulosti. Miniaturní obývací, plnicí zároveň funkci pracovny a jídelny, měl stěny pokryty knihovnami, praskajícími ve švech. V rohu zůstal nedbale odložený vysavač a vedle něj si vybojovalo pozici žehlicí prkno, obtěžkané hromadou prádla. Ze stropu visely dlouhé nitě pavučin. Všechno, co by normálně považovala za děsné, jí ale momentálně připadalo velmi romantické.

Rozmrazené čínské rolky (ty před revolucí neexistovaly) se ukázaly být dosti nechutné. Pili levné víno a po dvouhodinové konverzaci na téma česká literatura se zmínila o svém žárlivém manželovi a Tomáš navázal, jak žárlil

na přítelkyni Sofii, kvůli které před patnácti lety opustil manželku a dceru.

„Ženíl jsem se zbytečně brzy, během studií na vejšce, protože Tamara přišla do jinýho stavu,“ povzdychl si, „jenže po deseti letech jsem už v tý domácnosti nemohl vydržet, myslel jsem, že se zblázním. Potkal jsem Sofii den po svých třicetinách, jí bylo o deset mív, hučelo mi v hlavě i v těle, chtěla být herečka, pořád se smála...“

Dolil si víno a pokračoval: „V podstatě od začátku mě podváděla, byla to strašná mrcha a já se úplně zbláznil, četl jsem Sofiiny esemesky, vloupal se do jejího mailu, pronásledoval jí, čekal v noci před barákem, až se vrátí, třeba do čtyř do rána. Herečky pořád něco předstírají, nevíš, kdy je jejich láska opravdová a kdy jenom perfektně zahraný špílec, lezlo mi to čím dál víc na mozek. Furt jsme se rozcházeli a scházeli. A po třech letech utrpení, když jsem Sofii našel s milencem v posteli, jsem to ukončil.“

Vaudevillový závěr Martinu překvapil: „Vy jste jí opravdu překvapil přímo v posteli?“

„Šel jsem najisto,“ přiznal Tomáš, „viděl jsem je, jak vystupují z auta, drží se za ruce, mizí v baráku. Trčel jsem venku asi dvacet minut a pak se rozhodl jít dovnitř. Mohl jsem zazvonit, jenže jsem prostě použil klíč. Stál jsem v předsíni, v ložnici bylo ticho, představoval jsem si, jak se na sebe dívají a říkají si, co budeme dělat. Pak Sofie vyšla do chodby, měla přes sebe jen župan a rozčuchaný vlasy, jak to bývá ve filmech, a výsměšně se mě zeptala, co tam dělám. Já koktal, že jsem si přišel pro sako, který potřebuju druhý den do práce, ona zasyčela, že moc dobře ví, že jsem přišel špiclovat, že jsem perverzní a že je to konec. Jako kdybysme to nevěděli... Popadl jsem sako a zmizel do

blízkýho baru na vodku. Za dvě hodiny jsem se opilej vrátil, abych viděl, jestli tam pořád stojí jeho auto, už odjel, takže jsem zase vešel dovnitř, probudil Sofii, udělal jí scénu a začal jí zoufale mlátit. Nikdy si to neodpustím. Byla to šílená rvačka. Sofie ječela, bránila se, kousla mě. Vypotácel jsem se ven, už svítalo, a já věděl, že jsem prase, a že je to neodpustitelný. “

Martina překvapeně poslouchá, nenapadlo by ji, že racionálně působící by byl Tomáš schopný takových vášní.

„Od té doby jste sám?“

„Proběhlo pár pokusů, ale já na spolužití nejsem. A je to vždycky bolestivý, člověk si na druhýho zvykne a pak je těžký ho odříznout. Už to nechci znovu zkoušet.“

Dobře, přeložila si to Martina, hledá pouze občasnou milenku. Jsem ideální kandidátka, takže nechápu, proč se k ničemu nemá.

Mrkla na hodinky, je jedenáct, měla by telefonovat Philippovi, jak velí jejich manželský zvyk.

„Pardon, nevadilo by vám, kdybych rychle zavolala manželovi?“

„Ne, samozřejmě. Asi byste chtěla trochu soukromí? Můžu vám nabídnout ložnici.“

Usedla na Tomášovu postel a vytočilo pařížské číslo, na něž většinou volá každý večer dvakrát. V šest dětem, aby jí vyprávěly, co bylo ve škole, a kolem jedenácté jejich otci, s nímž si vzájemně popíší uplynulý den. Na začátku vztahu to byl krásný zvyk, postupem času se z něho stala obtěžující rutina.

Martina se v rozhovoru s Philippem tváří, že se nachází v posteli v bytě své matky a zívajícím hlasem předstírá únavu.

Telefonát se jí podařilo ukončit po pár minutách. Vrátila se do obýváku, kde po ní Tomáš konečně lapl. Chytil Martinu za týl, naklonil jí hlavu a šel na to. Měl překvapivě jemné, pevné rty a sebevědomou techniku. Martina málem zapomněla, že líbání může být tak příjemná věc. Neprovozovala ho už několik let, protože jí byl odporný pach z Philippových úst.

„Počkejte chvíli,“ zavelel Tomáš a zmizel v kuchyni. Předpokládala, že hledá prezervativ a spěchala do ložnice, kde se bleskově zbavila oblečení. K tomuto zbrklému řešení přistoupila, aby předešla rozpakům a nešikovnosti. Schovávala se pod peřinu a zhasla.

Vešel do pokoje a vyčítavě se napůl zeptal, napůl konstatoval: „Vy jste se svlíkla?“

Připadala si jako kurva a bránila se: „Já jsem se styděla...“

V duchu si ale řekla, jestli podvědomě nereprodukovala svůj domácí sex, při němž vzájemné strhávání svršků už dávno neprovozují.

Usedl na postel a pomalými gesty ze sebe stahoval tričko a kalhoty, jako by tak činil proti své vůli. Martina se na matraci posunula, aby adeptovi na milence uvolnila místo. Tomáš vedle Martiny vláčně položil své (konečně už taky) nahé tělo, kterého se ale Martina neodvážila dotknout. Patnáct let nebyla v posteli s jiným mužem, než s tím svým.

Rozpačitě líbání. Sáhla mu na přirození, krčící se pod peřinou jako stažená vystrašená bulka. Pokus něco s tím vysušeným jablíčkem udělat se ukázal jako marný.

„Nemohli bysme rozsvítit, abych vás viděl?“

Zdráhala se ukázat svá ňadra, zdevastovaná kojením dvou dětí. Trapností se rozplakala. Tolik let se k nevěře

odhodlávala, odmítala různé nápadníky, a když už se konečně pro jednoho rozhodla, tak je výsledkem fiasko podobné situacím, které zná z domova.

Slzy erotickou žádostivost nezvyšují.

Prosil, aby zůstala do rána, ale Martina chtěla co nejrychleji pryč. V taxíku se zapřísahala, že už ho nikdy nevidí, ale druhý den si řekla, že to pro Tomáše muselo být ponižující a že by mu měla projeviti svoji vstřícnost. Nakonec mu poslala esemesku, že má na sobě sukni a je připravena na další dobrodružství. Tomáš ihned odepsal, že mu u něho doma stále voní, ale že večer bude venčit psa. Martina uraženě nereagovala. Odpoledne Tomáš telefonoval, mile vysvětlujíc, že opravdu musí jít ven se psem, jeho bývalá žena je mimo Prahu. Neubránil se poetickému popisu vlasů sebraných z polštáře, které si navíjí kolem prstů a hraje si s nimi, a nakonec se zeptal: „Kdy se zase vracíte do Prahy?“

„Ještě nevím.“

„Určitě se příště uvidíme.“

Martinu trochu zklamalo, že nenavrhuje setkání po venčení psa, sama byla ochotna zrušit jiný program. Ale nic neřekne a vesele se rozloučí.

Pakliže opět trpíte nespavostí

Martina poznala triumvirát svých nejlepších kamarádek, když jim bylo všem kolem dvaceti. Setkaly se na večírku AMU,

každá studovala jinou uměleckou profesi. Během večera zjistily, že jsou spřízněny volbou svobodomyslnosti. Byly emancipované nad rámec tehdejších poměrů, cítily se profesionálně a sexuálně rovný s muži. Tu noc spolu táhly až do rána a aniž to tušily, podepsaly spolu pakt celoživotní podpory. V následujících třiceti letech si stály po boku během všemožných úspěchů i proher. Muži přicházeli a odcházeli, přítelkyně zůstávaly.

Na jejich pravidelném čtvrtletním setkání Martina triumvirátu popsala včerejší neúspěšný pokus o nevěru, kterou jí přítelkyně schválily. Nepsaným pravidlem mezi nimi bylo podporovat vždy chování kterékoli z nich, i když se občas nacházelo na hranici toho, co lze ještě považovat za morálně ospravedlnitelné.

Těsně před půlnocí cinkla esemeska od Tomáše, kterou Martina udiveně přečetla nahlas: „*Pakliže opět trpíte nespavostí, navštivte tajemný Hloubětín.*“

„Odpověz, že dorazíš za chvíli,“ radila herečka Magda, která je ze čtveřice nejakčnější, a hned navrhla: „Já tě k němu hodím autem, budeš tam za čtvrt hodiny.“

„Třeba to nemyslí vážně,“ pokrčila rameny Martina.

Scenáristka Jana položila logickou otázku: „Proč by ti to jinak psal?“

A zpěvačka Viktorie se zasmála: „Prostě má chuť vylepšit si po včerejšku reputaci. Já bych taky jela.“

Martina tedy odepsala, že bude v Hloubětíně za patnáct minut. Už si navléká kabát, když cinkne Tomášova odpověď: „*Ehm?*“

To není zrovna nadšená reakce, zdá se Martině, ale kamarádky ji přesvědčují, že je to přece dobrodružství a kdyby tam nejela, tak by nevěděla, o co přijde.

Magda ji vyklopila před domem a s mrknutím jí popřála dobrou noc. Protože se Martině nedařilo najít zvonek, esemeskou Tomášovi oznámila, že se nachází před domem. Vyšel ven, očividně rozladěn.

Scénář triumvirátu se nepotvrdil. Tomáš je nepříjemný, trapnost se dá krájet, ale Martina se rozhodla, že když už sem dojela, dá si aspoň čaj. Má už takový charakter, potupu si hodlá vždy vychutnat až do konce. A tváří se nonšalantně, rádoby uvolněně napůl usedne, napůl ulehne na kanape. Tomáš si křečovitě dřepel na židli co nejdál od ní a vyrazil do útoku: „Právě jsem se na internetu díval na váš starý rozhovor v té Krausově talk show, říkala jste tam pěkný hlouposti.“

„Aha, děkuju.“

„Připadáte mi dost egocentrická.“

„Jeden kompliment za druhým.“

Vybavila si, že v talk show probírala zejména soužití s manželem, jak jsou šťastní a vzájemně si pomáhají v tvorbě. Jo, to bylo před deseti lety, pomyslela si a snažila se změnit téma: „A co jinak?“

„Dneska jsem přemítal nad svým životem a říkal si, že se asi vrátím ke své bývalé manželce.“

Chce mě za každou cenu urazit, napadlo Martinu a ačkoliv právě vyslechla jednu z nejvíce ponižujících vět svého života, snaží se zachovat klidnou tvář: „Aha. A proč?“

„O Vánocích jsem byl nemocný, krásně se o mě starala.“

Takže já na něj celé svátky myslela, málem se do něj zamilovala a on se mezitím nechával v pyžamu opečovávat svou jistě velmi vstřícnou bývalou ženou.

Dosrkala čaj, objednala si taxi, ze kterého členkám triumvirátu poslala hromadnou esemesku: „*Debakl.*“

Druhý den cítila hořkost, v práci se ptají, co se děje, protože se na nic nesoustředí. Odpoledne Tomáš telefonuje, prý mu ukradli kolo. To ji rozesmálo: „Pánbůh vás potrestal za špatné chování, to se přece nedělá, pozvat si někoho domů, a pak mu tam vyprávět, jak prahnete po životě se svou ex.“

Tomáš na to nereagoval a pokračoval: „S tím kolem je to vaše chyba, celý den jsem myslel na to, co se včera stalo, byl jsem tak zblblej, že jsem ho zapomněl zamknout.“

Ač to zní trochu jako vyznání, Martina má chuť sdělit mu svoji teorii: „Já myslím, že jste si předevcírem v posteli se mnou uvědomil, že toužíte po své bývalé ženě a proto se vám to nepodařilo.“

Odporoval: „To není pravda, mně je to opravdu líto, strašně se mi líbíte.“

Ale Martina zasyčela: „Pak nechápu vaše včerejší chování, pozval jste mě sám, já se nevnucovala, a pak jste se choval jako hulvát. Noc před tím jsme spolu byli nahý v posteli, tak to přece znamená jistou intimitu, která je výjimečná, teda aspoň pro mě – a o dvacet čtyři hodin později se ke mně chováte jako k nějaké cuchtě.“

Omlouval se a koktal něco ve smyslu, že spolu stejně nemohou být, když Martina nežije v Praze, ona nesmyslně argumentovala, že tu kvůli práci pobývá velmi často. Tomáš dokonce zmíní jejího manžela, ať mu hlavně nic neříká. Přeje jí klidný let do Paříže, nějak se rozloučí, Martina je přesvědčená, že tentokrát už ho opravdu víckrát neuvidí.